

15.

За Українську Самостійну Соборну Державу!

Воля народам!

Воля людині!

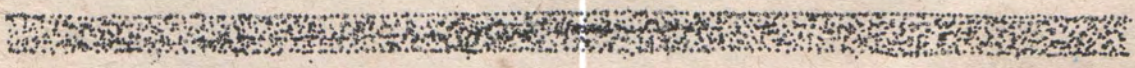
ОСЕРЕДОК ПРОПАГАНДИ І ІНФОРМАЦІЇ

ПРИ

ПРОВІДІ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ /ОУН/

2

1 9 4 8

За Українську Самостійну Соборну Державу !

Воля народам !

Воля людині !

О С Е Р Е Д О К ПРОПАГАНДИ І ІНФОРМАЦІЇ

ПРИ

ПРОВІДІ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ /ОУН/

Випуск Ч. 2.

Серпень, 1948 р.

Рік. вид. I

І П О В І Д О М Л Е Н Н Я

Дня 20. IX. 1947 р. у лісі біля с. Гута Любицька, Любачівсько-го повіту, на Західних Окраїнах Українських Земель під польсько-більшевицькою окупацією в боротьбі з поліційними військами по кількадечному обложному бою героїською смертю згинув

Сл. II. друг Ярослав С Т А Р У Х

/Ярлан, Стяг, Стояр, Вельт, Синій, Гомін/

Член Проводу ОУН, Крайовий Провідник ОУН на Західних Окраїнах Українських Земель, Лицар Золотого Хреста Заслуги.

Народився Сл. II. Друг Ярлан у с. Перемішчя Вишня, повіт Ліско, на Лемківщині. Революційну працю почав вже з молодих літ, зразу як організатор і виховник снацтва ОУН, в яких виховав цілий ряд керівних кадрів ОУН.

У часі підпольської окупації Західних Українських Земель Сл. II Ярлан належав до гуртка найвидатніших постатей в Організації - член Проводу Крайової Екзекутиви Західних Українських Земель, редактор і співробітник усіх підпільних видань, автор "12-ти прикмет характеру українського націоналіста", головний редактор масового тижневика "Нове Село". За революційну діяльність у 1934р. був засланий до концтабору у Картувській Березі, а осінню 1937 р. засуджений польським судом до 12-ти літнього ув'язнення.

У роках 1939 - 41 Сл. II. Ярлан розгортає широку суспільно-політичну діяльність між українським населенням т. зв. Губернаторства, бере активну участь у підготовці і проведенні II-го Великого Збору ОУН, а членом Головного Осередку Пропаганди при Проводі ОУН.

У 1944 р. стає членом Проводу ОУН. Бере живу участь в організуванні українського державного життя у Львові, на Волині, Литомирщині і Київщині, за що був літом 1941 с. заарештований німцями. По втечі з ув'язнення організує на Волині школу кадрів ОУН, в осені цього ж року заарештовує його гестапо вдруге, звідки, в лелюдський спосіб стортурованого, визволяють його друзі. По вилікуванні продовжує працювати у Головному Осередку Пропаганди, а

одним із спів-організаторів підпільної радіо-станції ОУН "Вільна Україна". У 1942 р. був організаційним Редирентом ОУН.

З весни 1945 р. Ст. П. Друга Ярлан назначена Кралевим Провідником ОУН на Західних Скраїнах Українських Земель. Під його керівництвом повели ОУН, УНА і народ на цих землях героїську боротьбу проти насильного виселення українців з їх рідних земель. Боротьба ця широким відгомном покоталась по всій Україні і по всьому світу та вписала в історію України не одну її світлу сторінку.

Гласока, салітна віра Ст. П. Друга Ярлана в успішність і єдино-правильність шляхів українського революційного руху кріпила серця усіх революціонерів і повстанців у важких хвилях боротьби і за нахвляла на нові героїські чини. Не зважаючи на своє докоре знеохме з трав'я Ст. П. Ярлан працював з невпинним завзятістю і неперомністю. Його особиста приклад досягав усіх.

Його великі слова революційних промов, звернень, статей, брошур і книжок відуче і переконалить безодни повидій Української Національної Революції, постійно з'являли її нових визначників та героїських борців - рознесли по Україні і далеко по світу вразовні і її українського народу.

Його велика друльність і батьківська теплота зміло поеднані найкращими провідницькими прихметами любовно виховували якрки революціонерів і повстанців, організаційних керівників і повстанських командирів.

З ім'ям Ст. П. Друга Ярлана тісно пов'язана майже двадцятирічна історія українського революційного руху, історія ОУН. Ім'я його поряд з найкращими іменами самів українського народу перейде у ніколи незабутні сторінки історії Української Революції.

Ст. П. Друга Ярлан своєю безмежною любов'ю до українського народу і відданістю визвольному революційному рухові, своєю многотранним творчим діяльністю для добра української нації, венучов працьовитістю, своєю окільним характером і волею служитиме найкращим прикладом для кожного українця-революціонера, як жити, працювати і боротися за ідею Української Суверенної Держави.

Величний образ Ст. П. Друга Ярлана - великого революціонера-провідника, аюстола наших революційних ідей і любимого мховника, вічно житиме в серцях українських революціонерів та могутнім голосом вічно жедіючої віри кликатиме до дальшої боротьби, до перемоги, до шбудови Української Самостійної Соборної Держави.

ВІСНАЖДАНА НАШЕМОУ ТИМОВИ УКРАЇМ - БІЛІМ ОУН УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ :

ПРОВІД
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

ГОЛОВНЕ
КОМАНДУВАННЯ УНА

Серпень, 1943 р.

КОМУНІКАТ

ПРОБІДУ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ
про Нарату, що відбулася в місяці червні 1943 р.

В м. червні 1943 р. відбулася Нарата Проводу Організації Українських Націоналістів ОУН, на Українських Землях під московсько-большевицькою окупацією.

Заслухавши звітів про стан і боротьбу революційного піддільня та українського народу з усіх Українських Земель, Провід ОУН обговорив

а/ міжнародне становище; б/ становище в СРСР; в/ становище в УРСР;
г/ ставлення української визвольної справи на міжнародному форумі;
д/ відносини серед української політичної еміграції; е/ деякі питання ідеології; а/ всі важливі питання Організації і революційної
протибольшевицької боротьби, як підпілля, так і всього українського
народу в цілому.

У всіх цих питаннях Провід ОУН прийняв відповідні постанови, за-
фіксувавши деякі з них у своїй інструкції.

Червень, 1943 р.

ПРОВІД
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

-----000-----

П Р И С Я Г А

ЦЕЛЯ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Я, /псевдо/, стверджую присягою, що добровільно вступаю в члени
Організації Українських Націоналістів - речника Самостійності і Со-
борності Українського Народу під час його політичного поневолення.

Завіть у найважчих умовах із святістю буду виконувати її накази
та беззаперечно їй, порядковуватися Проводові.

Революційна боротьба і праця - це мій обов'язок перед Українсь-
ким Народом.

Життям заплачу за зраду ідеї Української Самостійної Держави.

Могилами Найкращих Борців України клянусь: державу, яку вони
творили в своїх задумках і чинах, творю і творитиму.

Тільки смерть стане мені перешкодою на цьому шляху.

/Так, Великий Боже, мені допоможі/.

-----000-----

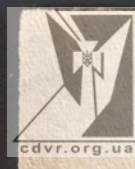
П. П о л т а в а

НАША ОСНОВНА МЕТА

ТА РЕВОЛЮЦІЯ В СРСР ЯВ. ОДНІЙ З ШЛЯХІВ ДО НЕЇ

Український націоналістичний рух є революційний націона-
льно-визвольний рух. Він виник і діє на базі високої
національної свідомості українських народних мас, на базі вікового
прагнення українського народу до самостійного державного життя. Цей
характер нашого руху визначає в основному нашу політичну мету. Орга-
нізація Українських Націоналістів, під керівництвом С. Бандери бо-
реться за те, щоб визволити український народ з-під панування оку-
панти та побудувати на українських етнографічних землях Українську
Самостійну Соборну державу із справедливим, дійсно народним полі-
тичним та суспільно-економічним устроєм. Ми, українські націоналі-
сти, вважаємо, що лише Українська Самостійна держава забезпечить ук-
раїнському народові найкращі умови для повного, всебічного розвитку
всіх його духових та матеріальних сил. Так сформували нашу основну
політичну мету перші великі засновники нашого руху тому 20-ть років
назад, і так ми її формулюємо сьогодні Українська Самостійна Соборна держава - наше найвище ідейно-політичне
ідеоло, джерелом всієї нашої сили, джерело всього нашого фанатизму і

героїзму. В ім'я цього гасла йшли на смерть тисячі наших друзів у давньому і тількищо недавньому минулому. Лише в ім'я цього гасла будемо до загибну боротися ми - ті, які сьогодні просимо боротися. Ніколи і ні в яких умовах і не в української Самостійної Соборної держави не може бути підмінена ніякою ідеєю.

Буючи в першу чергу національно-визвольним рухом, цей революційний націоналістичний рух має разом із тим і соціально-економічний характер. Сторіччями корстоко гнобили українських селян і робітників паразитарні класи поміщиків, капіталістів, склосени в своїй величезній кількості із престаряків націй, що поневолювали Україну. Сьогодні нещадно гноблять і експлуатують український народ, - народ селян, робітників та інтелігенції - большевицькі великочасники - нова гнобительська і експлуататорська класова структура з верховодів комуністичної партії, мд і мдб, адміністрації, армії. Ми, українські націоналісти-революціонери, цьому всьому хочемо повласти край. Організація Українських Націоналістів під керівництвом Степана Бандери бореться за свободу в Українській Самостійній державі так же суспільно-економічного ладу, в якій не буде ні поміщиків, ні капіталістів, ні партійних великомож, у якій не буде експлуатації людини людиною. Ми боремся за справдану соціально-рівність і справедливість, за справдану безкласове суспільство. Основною метою цього суспільства, згідно з нашою програмою, прийнятою III-ім загальною Великим Збором ОУН у 1943 р., буде приватно-господарна і громадсько-кооперативна власність на основні засоби виробництва в галузі економічній та справжня демократія в галузі політичній. Український націоналістичний революційний рух завжди означає, якнайвразніше підкреслює, що соціально-визвольний український народ може прийти лише разом з його визволенням нації національно-політичним, що без визволення національного не може бути мови про визволення соціального і що боротьба за визволення соціального не може бути здійснена без боротьби за визволення національного.

В нашій статті ми дозше зупинимось над питанням шляхів, які в даний момент ведуть до здійснення нашої основної політичної і суспільної мети - до побудови Української Самостійної Соборної держави.

Так, як наша основна політична і соціальна мета є незмінна і цілком не залежить від того, яка політична обстановка в даний момент існує на українських землях, так шляхи до здійснення нашої мети ми завжди визначувати, дуже точно враховуючи всі особливості обстановки, в якій прийдеться нам діяти.

В 1944 р. всі українські землі знову опинилися під пануванням московсько-большевицьких загарбників. Український самостійницький революційний рух знову опинився в межах найбільшій диктаторської, тоталітарної милітаристичної імперії світу - в межах большевицького СРСР. В 1945 р. закінчилася друга світова імперіалістично-війнова і в світі почався новий період "миру".

Це означають ці дві політичні обстановки для українсько-національного руху.

Та обстановка, що ми опинилися в межах большевицького СРСР, означає, що ми можемо здійснити нашу основну мету - побудувати Українську Самостійну державу - лише тоді, коли зможемо або а/ розвалити цілий СРСР, або б/ відірвати Україну від решти Советського Союзу, або в/ коли здійснює сприятлива для цього зовнішньо-політична обстановка: коли СРСР буде розбитий у війні його противниками,

що може дозволити українському народові утворити свою самостійну державу своїми власними, підготовленими для цього, силами навіть при негативному становищі до справи Української Самостійної Держави переможців ССРСР. Доки існує ССРСР у його сьогоднішній формі і в його сьогоднішніх межах, поки існує більшовицька система, доти не може бути мови про те, щоб ми могли побудувати нашу незалежну державу. Самостійна Україна повстане тільки на руїнах цілого ССРСР, або по поваленні більшовицького режиму, в наслідок його загального розхитання, хоч би на українських землях.

Знов же та обстановка, що світ увійшов у період т.зв. миру, означає, що ми мусимо далі продовжувати нашу визвольну боротьбу проти найбільшої імперіялістичної потуги світу, спираючись, як це ми завжди робили досі, і як це лежить у основі нашої революційної стратегії, в першу чергу на власні сили українського народу.

Ставлячи в нашій визвольній революційній боротьбі в першу чергу на власні сили українського народу, ми, разом з цим, якнайвиразніше мусимо освідомити собі той факт, що нам приходится вести нашу боротьбу проти однієї із найсильніших мілітарних держав світу, проти імперії, яка сьогодні набуває над 1/6 земної кулі із 200 мільйонами людей на ній. Наш противник - міцний. Питання про «союзники» в нашій визвольній боротьбі проти більшовицької імперії стає тому перед нами як одне з важливих питань нашої революційної стратегії.

Як ми, виходячи з одного боку, з наших ідейно-політичних принципів, і, з другого боку, враховуючи всі наші реальні політичні можливості в цьому напрямі, можемо розв'язати це питання в даний момент і в даній політичній обстановці?

Відповідь може бути лише одна. Нам треба змагати до того, щоб разом з нами, разом з усім українським народом боролися проти кремлівських імперіялістів усі інші народи, поневолені більшовицькою Москвою, щоб разом з нами боролися проти більшовицької експлуаторської системи працюючі маси всього Советського Союзу. Тільки під ударами революційної боротьби всіх, або хоч би більшості, поневолених народів ССРСР, тільки під натиском революційної боротьби працюючих мас усього ССРСР не встоїться, розвалиться більшовицька імперія, і тільки тоді український народ, як і всі інші народи Советського Союзу, будуть мати змогу вільно будувати своє життя. Оскільки в даний момент, не враховуючи боротьби прибалтійських народів такої загальної, всесоюзного масштабу, організованої, серйозної боротьби проти більшовицьких поневолювачів та експлуаторів в ССРСР це майже не існує, то нам треба змагати до того, щоб таку боротьбу серед народів і працюючих мас всього ССРСР стимулювати, викликати в життя, нам треба змагати до того, щоб народи і працюючі маси ССРСР таку серйозну революційну протибільшовицьку боротьбу почали. Така боротьба лежить у найріднішому інтересі народів і працюючих мас Советського Союзу. Треба тільки, щоб народи і працюючі маси Советського Союзу цю правду якнайшвидше зрозуміли.

Щоб наші заходи в цьому напрямі були заходами реальними і щоб вони могли увінчатися успіхом, мусять існувати для цього ще найменше такі дві передумови: 1/ наші ідеї, наша програма боротьби мусять бути прийнятні не тільки для українського народу, а й для якнайширших мас ССРСР; 2/ серед широких мас ССРСР мусять існувати невдоволення науковим більшовицьким режимом.

Ці дві передумови сьогодні існують.

1. Наші політичні і суспільно-економічні ідеї - найпередовіші ідеї сучасного світу. Вони формувалися в нас в основному під час зустрічі нашого руху з широкими масами Советського Союзу. Вони яв-

ляють себе здорову, передову синтезу всіх здобутків Сходу і Заходу. Наша програма найкраще відбиває прагнення і потреби як широких працюючих мас, так і окремих народів СРСР. Ми боремося проти гноблення і експлуатації большевицької і імперіалістичної кліки неросійських народів СРСР - за перебудову СРСР на принципі самостійних національних держав усіх народів, за свободне вільне життя кожного народу свого права на самостійне державне життя. Ми боремося проти утиску і приниження становища і вицвітування російського народу в системі СРСР - за дійсну рівноправність між усіма народами СРСР, за гарантовану системою вільних національних держав, за справжню свободу і цілісність, дружбу і співпрацю між ними. Ми боремося проти соціалістичного гноблення і експлуатаційного висиску працюючих мас СРСР з боку експлуататорського класу большевицьких вельмож - за побудову справжнього безкласового суспільства, за справжню соціалістичну рівність, за таку владу в державі, яка своїм найвищим обов'язком справді вважатиме служіння інтересам якнайширших народних мас а не своїм імперіалістичним цілям. Ми боремося проти диктатури комуністичної партії, проти тоталітаризму всіх мастей, проти терору мвд і в'язи - за справжню демократію, за справжні громадянські свободи, за справжні права людини. Ми боремося проти імперіалістичних ідеї, проти імперіалістичних загарбів - за справжній мир і дружбу між народами, за систему вільних національних держав усіх народів світу. Наші найвищі ідейні гасла - "Воля народам! Воля людям!". Наші ідеї - це ідеї справжньої національної волі, ідеї справжньої свободи людини і громадянина, ідеї справжньої соціальної рівності і справедливості. Лише звільнивши ці ідеї, народи Східної Європи і пізніше большевицької Азії узвідуть у полосу свого справжнього розвитку і вільності, вперті, на світові історичні шляхи.

2. В СРСР існує також загальне соціальне і національне незадоволення мас большевицьким режимом.

Бездоглядні большевицькою системою широкі маси працюючих СРСР - мільйони колгоспників, робітників, інтелігенції, в тому числі та - кол і російської національності. Всіх їх большевицька правляча кліка гнобить, замучує непосильними нормами, примушує жити в напущенні умовах. Всі вони падають з ніг від втоми і голоду, всі вони мислять про своє завтра. Всі вони бачать, як на очах їх, на їх ноти формується нова експлуататорська, паразитарна класа - класа большевицьких вельмож, складена з верховодів партії, мвд, адміністрації, армії.

Бездоглядні також окремі неросійські народи СРСР. Большевицька правляча кліка відібрала у них всі національні права, т.зв. союзні республіки поставила на становище звичайних губерній колишньої царської імперії, звела до нуля т.зв. суверенітет цих республік. Московсько-большевицькі імперіалісти провалять політику жорстокого колоніалістичного експлуатаційного грабежу окремих національних територій і народів, гноблять неросійські народи культурно, ставлять їх у цілковитий раб, це становище для російського народу. Все це мусить викликати обурення навіть у національно самосвідомих народів.

Крім наявності цих двох колючих необхідних передумов для розгортання революційної боротьби большевицької боротьби у всьому СРСР, існують для цього ще дві невідчужимі сприятливі обставини.

Перша з них це те, що разом з ростом загального соціального і національного незадоволення серед народних мас СРСР большевицький режим в обличчі цих мас втрачає найбільше компромітентуєть ся. Минули для большевиків ті часи, коли то дисокопарними фразами про "будівництво масливого і заможеного життя" можна було замилувати народів усіх. Минули ті часи, коли то це значну частину мас можна було залоплювати фальшивими гаслами про "пряму доріжку до комунізму". Минули також ті часи, коли то московсько-большевицька кліка, на рахунок якої це те було 30 років терору, гра-

нашу демократію, стільки імперіалістичних загартowań, могла перевести деяку частину своїх громадян у тому, що більшовицька система справді народна, справедлива, прогресивна система. Переважна більшість совєтських людей уміє вже сьогодні бачити правдиве обличчя більшовизму. Совєтські громадяни у своїй більшості вже знають собі справу в того, що не до комунізму ведуть народ більшовики, а будуть нову гнобительську і експлуаторську систему. Більшість совєтських громадян із цорав більшох туюх мріють про ту хвилину, коли то нарешті нестане більшовицьких експлуаторів, і в цорав більшох туюх шукає тих сил, які зроблять кінець теперішньому більшовицькому пеклу.

Друга в цих сприятливих для цього обставин — це той факт, що наш революційний рух являє собою серйозну і політичну революційну силу в масштабі всього СРСР. Другої такої сили в СРСР ще не було. Ще вперше в особі нашого руху в межах СРСР опинився організований політичний рух, який має великий досвід революційної боротьби, який розпорядяється значними кадрами, загартowanymi в революційній боротьбі, який голосить найпередовіші національні і соціальні ідеї. Ще вперше в історії більшовицького СРСР народні маси дістали змогу почути революційне слово, почути революційну правду, побачити образ нового кращого світу, побачити революційну ідею — сміливу, відважну, повну ідейної послаті, повну найвищого героїзму. Ще чи не вперше в історії усталізованого СРСР його народні маси, читаючи нашу революційну літературу, чи зустрічаючись з революціонерами, мають змогу зрозуміти, як дуже їх більшовики обманюють, як дуже кремлівські імперіалісти їх поневолюють та експлуатують, на яке жаліве становище відпнуті більшовицькими ворогами народу. Ця обставина, крім того, що нам сприяє, до багато дечого нас як революціонерів і морально зобов'язує: ми не можемо залишити мільйони обв'язаних, поневолених і експлуатованих людей самим собі, ми не можемо не допомогти їм зрозуміти своє теперішнє становище і не вклявати шляхів, які довели їх до покрадання їхньої долі.

Чи, отже, враховуючи, з одного боку, той момент, що нам у нашій боротьбі проти більшовицьких імперіалістів треба мати союзників, і з другого боку, враховуючи наявність не лише конечно необхідних передпосилок а й деяких сприятливих обставин для включування у звільно-революційну протибільшовицьку боротьбу народів поневолених і працюючих мас усього СРСР, — наш революційний самостійницький рух може відкинути шлях розгортання революційної національної і соціальної протибільшовицької боротьби в усьому СРСР, як шлях боротьби за побудову Української Самостійної Держави? Ні, ми цього шляху не відкидаємо. Ми приймаємо цей шлях у даний момент як наш шлях боротьби за побудову Української Самостійної Соборної Держави.

Зрозуміло, що сама лише наявність, конечно необхідних передпосилок чи навіть існування деяких сприятливих обставин для розгортання революційної боротьби в цілому СРСР ще в ніякій мірі не означають, що наші успіхи на цьому шляху тим самим автоматично забезпечені. Наші успіхи на цьому шляху цілком залежать від того, як ми наявні передпосилки і сприятливі обставини зуміємо використати, як ми за використання цих передпосилок і сприятливих обставин будемо боротися.

В ім'я об'єктивної правди мусимо сказати, що цей шлях — шлях розгортання революційної боротьби в усьому СРСР — покищо важкий. Всім нам відомо, що сьогодні являють собою народні маси СРСР. Вони сьогодні ще залікані і паралізовані емведівським терором, зневірені у власні сили, неотрясені ще цілковито в більшовицького пропагандивного туману, вони сьогодні більшовиками брехливо поінформовані щодо дійсної суті теперішньої боротьби українського народу, вони сьогодні поза народами Прибалтики і деякими народами Кавказу, часто національно дуже мало свідомі. Їх сьогодні важко підняти на рево-

...революція всім нам також добре відомо, як важко вести революційну роботу в умовах тоталітарного більшовицького режиму, в умовах поліційної емпадівської системи. Нам сьогодні не легко дістатися до цих мас. Тим не менше цей шлях сьогодні єдинореальний і єдиноправильний шлях до нашої мети. І ми по цьому шляху підемо. Українські націоналісти вже не раз показали на ділі, що вони вміють досягати цілі, які для багатьох видаються неможливими до досягнення. Найважчі перешкоди на цьому історичному шляху ми завжди брали нашою ідейністю, нашим фанатизмом, нашою впертістю, нашим безприкладним героїзмом, нашою, для багатьох філістрів "безумною" вірністю. Ці наші високі революційні якості допоможуть нам вирішити боротьбу в нашу користь і в цьому випадку.

У зв'язку з тим, що ми приймаємо шлях розгортання революційної протибільшовицької боротьби у всьому ССРСР за наш шлях боротьби за Українську Самостійну Державу, в деякого можуть повстати такі сумніви: 1. Чи ми, розгортаючи боротьбу за повалення цілого ССРСР, не "загубимо" в цій боротьбі нашої основної і найвищої ідеї - ідеї Української Самостійної Соборної Держави? Чи ми не "втратимо" її у якихось всеосвітних гаслах, не піднінемо її якоюсь іншою, "всесоюзною" ідеєю? 2. Чи ми, розв'язавши наші сили для боротьби за широкі всеосвітні цілі, не програємо в наслідок такої боротьби на українських землях, що буде б к а т а с т р о ф о ю для нашого руху, для всього українського народу?

Щодо першого сумніву, то ми вже сказали на початку статті, що ідея Української Самостійної Соборної Держави ніколи і ні в яких умовах не може бути підмінена ніякою іншою ідеєю. Так розуміли цю справу засновники нашого руху, і так - повторимо ще раз - розуміємо її сьогодні й ми. Ми постараємося також, щоб так само її розуміли і ті, які після нас продовжуватимуть боротьбу в майбутньому. Ввесь наш націоналістичний світогляд, фундаментом якого є сьогодні і завжди буде в майбутньому наше розуміння нації, всі інші погляди на ролі національної держави в житті народу, всі традиції нашої багаторічної революційної боротьби, ввесь наш революційний патос цілковито виключають таке становище, щоб ми колинебудь "загубили" ідею Української Самостійної Соборної Держави.

Щодо другого сумніву, то ми його розвіємо, коли пояснимо, як практично треба розуміти цю нашу формулу, до ми боремося за побудову Української Самостійної Держави на українських етнографічних землях, шляхом розгортання національної і соціальної протибільшовицької революційної боротьби в усьому ССРСР.

Цю формулу треба розуміти так:

1. Йї д і л ь н у і м а с о в у р е в о л ю ц і й н у протибільшовицьку боротьбу ми організовуємо в основному на українських землях. На організації цієї боротьби на українських землях ми кидємо всі наші сили. Наше першочергове завдання на українських землях - включати в революційну протибільшовицьку боротьбу не тільки частину українського народу.

2. Серед усіх народів ССРСР, серед працючих мас усіх національностей ССРСР в тому числі також і серед росіян, в даний момент ми вперше чергуємо тільки ведемо революційну протибільшовицьку пропаганду.

Така наша постановка в цьому питанні зумовлена, по-перше, нашими принциповими поглядами на наші відносини до других народів, по-друге, нашими поглядами на найважливі завдання нашого руху в даний момент і завжди в майбутньому і, по-третє, станом тих відносин, які сьогодні існують серед окремих поневолених народів ССРСР.

1. Наші погляди на ролі нашого руху щодо поневолених народів і працюючих мас ССРСР такі: а/ ми повинні їм допомогти зрозуміти всю антинаціональну і соціально-експлуататорську суть большевизму; б/ ми повинні їх переконати, що визволитися в-під большевицького панування вони можуть лише шляхом революційної боротьби проти большевицьких поневолювачів та експлуататорів; в/ ми повинні допомогти їм нашим досвідом, нашими радами в тому випадку, якщо вони почнуть активно боротися проти большевиків. Р а в о м в ц и м м и є п р и н ц и п о в о п р о т и т о г о, щ о б в м і ш у в а т и с я у в н у т р і ш н і с п р а в и о к р е м и х н а р о д і в п р о т и і х н ь о ї в о л і.

2. Ми стоїмо на становищі, що як сьогодні, так і завжди в майбутньому нашим найважливішим завданням, на виконання якого завжди мусять бути скеровані всі основні наші сили, є якнайповніше охоплення нашої самостійницької революційної боротьбою всіх українських земель і всього українського народу, є постійне поглиблювання і зміцнювання нашої революційної самостійницької боротьби на українських землях, серед українського народу. Всяка інша політика з нашого боку означає б, що ми іменно "загубили" основну політику і соціальну мету нашої боротьби, що впливає із самого характеру нашого руху - "загубили" ідею Української Самостійної Соборної держави. Цього ніколи не буде.

3. Більшість поневолених народів і працюючих мас ССРСР перебуває ще сьогодні на низькому рівні національної і соціальної свідомості ще сьогодні не знає собі справи із скрайньо антинаціональною та експлуататорською суттю большевицької політичної та суспільно-економічної системи. Серед народів і працюючих мас ССРСР існує поки що стан пасивного невдоволення большевицьким режимом, вони сьогодні ставлять в основному лише пасивний спротив большевицьким гнобителям. Розуміємо, що притакому стані відносин в ССРСР наше перше завдання полягає в тому, щ о б в н е с т и в м а с и С С Р С Р р е в о л ю ц і й н у с в і д о м і с т ь, с в і д о м і с т ь реакційности большевицької системи та свідомість шляхів, які ведуть до національного і соціального визволення. Таку свідомість у совєтські маси внесе саме наша революційна пропаганда, наша революційна протибольшевицька визвольна боротьба в цілому.

Який зміст мусять мати наша пропаганда, скерована до всіх народів і працюючих мас ССРСР?

Наша пропаганда мусять бути спрямована на те, щ о б: а/ розкрити імперіалістичну протинародну суть большевицького режиму в національному, соціальному і культурному відношеннях; б/ доказати, що народи ССРСР лише шляхом революційної боротьби зможуть завоювати собі справді вільне, справді заможне, справді щасливе життя; в/ доказати що лише перебудова ССРСР на принципі самостійницьких національних держав усіх совєтських народів підірве основи імперіалістичної Москви і тоді кожен народ зможе влаштувати своє життя згідно зі своєю волею. Доки територія сьогоднішнього ССРСР буде творити одну політичну організацію, доти Москва буде гнобити і експлуатувати всі, в тому числі також і російський, народи, доти кожночасні володарі Москви, шріючи про світове панування, будуть винищувати мільйони людей голодом, у тюрмах, концтаборах, на непосильних роботах, на імперіалістичних війнах; г/ доказати, що лише, спираючись на принцип суспільної власності, на основі зняття і засоби виробництва - з одного боку, і на принцип справжньої не большевицької демократії - з другого боку, можна встановити справжню соціальну рівність і справедливість, можна побудувати справжнє безкласове суспільство; д/ роз'яснити, що в питанні міжнародного ладу в суті ми є проти імперіалістів всіх мастей і за побудову системи вільних національних держав усіх народів. Ми вважаємо, що лише така система забезпечить усім народам найкращі умовини існування і

розвитку, справжній і тривалий мир; е/ пропагувати ідею спільного фронту боротьби всіх народів, поневолених більшовицькою Москвою; е/ закликати народи і працюючі маси СРСР до революційної боротьби за побудову на Сході Європи і в Азії нового, справді прогресивного справді справедливого політичного і суспільно-економічного ладу.

Таку нашу пропаганду ми стараємося вести всюди там, де це для нас у даний момент лише можливе. Таку пропаганду - усну, за допомогою листівок, наших видань - обов'язаний вести кожний учасник нашого підпільного визвольного-революційного руху, кожний член ОУН. На кожному учаснику нашої боротьби лежить у цьому відношенні величезна відповідальність. Мусимо використовувати кожну можливість, кожну нагоду на те, щоб сказати советським людям правду про наш рух, правду про советський режим, щоб вказати їм шляхи до визволення. Мусимо зробити все, щоб забезпечити собі успіхи на цьому шляху. Мета такої нашої пропаганди в сьогоднішній момент - формувати революційну свідомість якнайширших мас СРСР і, вслід за тим, стимулювати виникнення активної протибільшовицької боротьби.

Треба ствердити, що вже сьогодні ми добилися у нашій пропагандивній роботі серед працюючих мас і окремих народів СРСР значних успіхів. Ми вже сьогодні нотуємо цілий ряд випадків, коли то червоноармійці, усвідомлені нашою пропагандою, відмовляються боротись проти нас. Ми вже сьогодні маємо факти, що советські люди, після ознайомлення з нашим рухом, з нашою програмою, активно виступають проти більшовиків, активно нам допомагають. Тисячі советських людей вже сьогодні цілковито схвалюють нашу програму, захоплюються нашою боротьбою, одверто висловлюють своє невдоволення більшовицьким режимом. До нас приходять листи від советської молоді, від советських селян, робітників, інтелігенції, у яких вони дають вираз свого захоплення нашим рухом, заявляють про свою готовність боротись разом з нами, бажають нам успіхів у нашій революційній роботі. В дальнішому ці успіхи будуть щораз більші, щораз серйозніші.

У зв'язку із сказаним дотепер повстає чергове питання: як і на якій завдання на тому етапі боротьби, коли в різних середовищах серед різних народів СРСР виникне активна революційна протибільшовицька боротьба?

1. На цьому етапі ми будемо змагати до того, щоб всюди там, де виникне активна протибільшовицька боротьба, творилися підпільні революційні організації та центральні проводи цих організацій, складені, в найкрайніх, найперемовіших революціонерів даних середовищ. Якщо такі організації і проводи цих організацій будуть повставати з власної ініціативи, без жодної допомоги з нашого боку, то ми такі факти будемо вітати з найбільшою радістю. Ми будемо змагати до того, щоб ці революційні протибільшовицькі організації ставали на нашу політичну платформу, тобто, щоб вони разом з нами боролися у першу чергу за перебудову СРСР на принципі самостійних національних держав, і, потім, якщо це буде відповідати їхнім ідеалам, боролися також за побудову в цих державах справді народного політичного і суспільно-економічного ладу.

2. Коли в СРСР виникнуть революційні протибільшовицькі організації та оформляться їх проводи, ми, особливо важливо, завжди будемо змагати до того, щоб з такими революційними протибільшовицькими організаціями, які будуть боротись за не ворожі українському народові цілі входили в порозуміння, блокуватись з ними на те, щоб нашу спільну протибільшовицьку боротьбу координувати і, в

наслідок цього, робити її сильнішою, ефективною, для більшовицьких імперіалістів непереможною. Підкреслюємо, що й на цьому етапі нашою основною політичною метою буде й Українська Самостійна Соборна держава. Боротьба за побудову Української Самостійної Держави і на цьому етапі буде скоувати всі наші людські і всякі інші сили. поневолені народи ССР, які піднімуться на революційну протибільшовицьку боротьбу, в'являються нашими прирідними союзниками. Нас буде об'єднувати спільний ворог - гнобительський і експлуаторський більшовицький режим, нас будуть об'єднувати - то було особливо вигідно - й однакові цілі. побудова самостійних національних держав, побудова дійсно народного політичного і суспільно-економічного ладу в цих державах.

Зрозуміло, що, як ми все на це вказували, революційна боротьба проти більшовицьких поневолювачів та експлуаторів лежить в найбільшому інтересі всіх народів ССР, усіх його працюючих мас. Як українському народові, так і всім неросійським народам ССР загрожує саме знищення з боку більшовицької Москви. Як працюючі маси України, так і працюючі всієї ССР перебувають на становищі античних рабів. Визволитися із цієї калісної неволи народи ССР можуть лише в результаті повалення більшовицької тюрми народів шляхом революції. Український народ вступить першим на шлях революційної боротьби проти більшовицьких імперіалістів. Український народ першим зрозуміє усі ту небезпеку, яка йому загрожує з боку більшовицької Москви. Український революційно-визвольний рух хоче відкрити очі на цю небезпеку всім іншим народам ССР. Ми хочемо вказати цим народам також той шлях, який веде до їх визволення. Ми розуміємо це як свій обов'язок перед усіма народами і працюючими масами ССР.

Ми, шукаючи союзників, скеровували дотепер свою увагу, головним чином, на територію власне ССР - на територію ССР в його межах з-перед 1941 р. Та цині поневолені більшовицькою Москвою народи - це не тільки народи власне ССР. Серед поневолених більшовицькою Москвою народів сьогодні опинилися народи також таких країн, як Польща, Румунія, Болгарія, Угорщина, Чехословаччина, Югославія, Албанія. Будучи формально ще не включеними до ССР, ці народи фактично є окуповані більшовицькою Москвою і терплять її жорстокий національний та економічний гніт. Факт циним західним кордоном ССР є сьогодні не лінія його західних кордонів в 1941 р., але сьогоднішній західна лінія його окупаційних зон в Німеччині та Австрії. Ця обставина має першорядне значення для нашої боротьби в цілому, і, особливо, - коли йдеться про можливих союзників у нашій визвольній - революційній боротьбі. Народи країн свіжо окупованих більшовиками - це народи з високою національною свідомістю, народи, які лише вчора мали власні самостійні держави, і вони ніколи не погодяться з більшовицьким пануванням над ними. Ці народи вже сьогодні ведуть активну протибільшовицьку боротьбу. В свіжо окупованих більшовиками країнах вже сьогодні діють протибільшовицькі революційні організації, вже сьогодні існують організовані протибільшовицькі рухи.

У зв'язку з цим, наше перше завдання по відношенні до свіжо окупованих більшовиками народів - увійти в порозуміння з усіма справді революційними, справді народними протибільшовицькими силами і зреалізувати на практи-

ці ідеї є спільного фронту народів, поневолених більшовицькою Москвою. В цьому напрямі дуже значний крок зроблено вже на еміграції. За ініціативою України, представники більшости народів Південно-Східної Європи разом з представниками України, Білорусії, Прибалтики і Кавказу об'єдналися у здику революційну протибільшовицьку організацію - Антибільшовицький Блок Народів /АБН/. Вслід за об'єднанням проти більшовицьких сил на еміграції му с и т ь п р и й т и до в с т а н о в л е н н я ф а к т и ч н о ї с п і в п р а ц і між революційними протибільшовицькими рухами в межах самої більшовицької імперії та в т. зв. сфері її впливів. Український визвольно-революційний самостійницький рух уже від кількох років є першим і найгарячішим пропатором такої співпраці.

Перші спроби співпраці нашого революційного руху з окремими низовими організаціями польського протибільшовицького підпілля дали уже гарні практичні результати. Шкода лише, що центральне керівництво польських протибільшовицьких революційних організацій не зробило ще з тих фактів усіх належних висновків; багатьох з керівників польського протибільшовицького підпілля багато де в чому завдають ще їхні імперіялістичні мрії щодо українських земель, їхній повнінізм. Та ми віримо, що більшовицька антанціональна гнобительська і експлуаторська політика вже в найближчі роки допоможе зрозуміти всім протибільшовицьким, справді народним визвольно-революційним силам, що треба відсунути на загній плян усі дрібні міжнаціональні непорозуміння, що треба остаточно відкинути всякий імперіялізм та повнінізм і стати на єдиноспасенний шлях широкої співпраці всіх поневолених більшовицькою Москвою народів у їхній боротьбі проти більшовицького імперіялізму.

Наше друге завдання щодо цих народів - допомогти їм підняти всю протинародність, всю реакційність більшовизму, допомогти зрозуміти їм боронитися перек більшовицьким наступом вони можуть лише шляхом організації активної революційної, підпільної протибільшовицької боротьби. Треба сказати, що ці одної, ці кругої справи всі ці народи включно навіть з тих елементами, які вже сьогодні ведуть активну протибільшовицьку боротьбу, якслід не усвідомлюють. Найкращим доказом цього є той факт, що в таких країнах, як Болгарія, Румунія, Болгарія, Угорщина, деяка частина патріотів цих країн далася більшовикам обманути і поставила всю ставку на політику т. зв. легальної опозиції, а підпілля звичайно підтримувало цю політику і зв'язувало з нею навіть великі надії. Виходить, що серед цих народів є ще багато патріотичного елемента, який, не здаючи собі добре справи з того, що таке більшовики на ділі, вірить ще в більшовицьку "демократію", в можливість легальної політичної боротьби проти більшовиків. Сьогодні ці всі елементи на власному досвіді побачили, як грубо вони помилилися; більшовики всюди вже фактично опозицію зліквідували: в Болгарії повісили П'єткова, в Румунії посадили до тюрми Манію, Міхалайчик і Наль Ференц мусіли втікати за кордон.

Наше третє завдання щодо народів Південно-Східної Європи - усвідомлювати переважні революційні елементи окремих народів у тому, що вони в своїй визвольній політиці мусять орієнтуватися в першу чергу на власні сили народів, а не на інтервенцію з боку великодержав - противників ССР. Багато політиків цих народів, які орієн-

тувалися на таку інтервенцію, вже на ній вдариває/всі ті, які пішли на творення т. зв. легальної опозиції. Ще до гірших результатів така орієнтація може довести в майбутньому. Великодержави підуть війною на СРСР лише тоді, коли большевики їм таку війну накинуть. До цього часу большевики своєю антинаціональною політикою можуть цілком розкласти, знищити окремі народи. Недопустити до цього можна лише шляхом організування активної протибольшевицької боротьби на окупованих та контрольованих большевиками землях.

Нам треба також освідомити всі протибольшевицькі патріотичні елементи окремих народів у тому, що їх боротьба з большевиками може бути успішною лише в тому випадку, коли вони її вестимуть під справді прогресивними, справді народними гаслами, коли вони приймуть справді передову політичну і суспільно-економічну програму. Основний пункт цієї програми, згідно з нашим досвідом повинен бути такий: а/ система вільних національних держав усіх народів; б/ демократія: у галузі політичного устрою окремих держав; в/ побудова безкласового суспільства опертого на принцип суспільної власності, на основні знаряддя і засоби виробництва та на демократичний політичний лад в середині країни. Коли вони такої програми не приймуть вони в їхній протибольшевицькій боротьбі програють; програють головним чином тому, що не зуміють здобути для себе мас.

Такі шляхи нашої боротьби за здійснення нашої основної політичної мети - за побудову Української Самостійної Соборної Держави. Вони не є плід теоретичного міркування. Їх диктує нам обставинка, в якій ми опинилися і в якій нам приходиться діяти.

Шляхи ці повторюємо ще раз - важкі. З цього ми собі цілком добре знаємо справу. Ми добре розуміємо також, що основна шанса на успіх у боротьбі на цих шляхах лежить сьогодні лише в нас самих, у високих революційних якість наших кадрів. Ми постараємося докзати і в цьому випадку, що цієї єдиної шанси для нас вистачить, щоб пуститися на такі шляхи і мати на них успіхи. Численні позначки на-ростання революційних протибольшевицьких настроїв як у межах власне СРСР, так і в країнах т. зв. нової демократії, пораз численніші факти активного спротиву большевицьким гнобителям з боку народних мас власне СРСР; симпатії, що їх здобуває наш рух як у межах власне СРСР, так і в країнах т. зв. нової демократії; пораз більша ком-промітання большевицької політичної і суспільно-економічної системи - всі ці моменти тільки впевняють нас у тому, що перемога на цьому шляху буде за нами - за українським народом, за поневоленими бо-льшевицькою Москвою народами та працюючими масами. Крім того, що шляхи ці важкі, ми мусимо також сказати, що вони перед нашим рухом перед нашим народом відкривають широкі м о ж л и в о с т і, д и р о к і п е р с п е к т и в и. Сьогодні ми йдемо в авангарді протибольшевицької боротьби. Ми ввійшли ось уже в п'ятий рік наших ро-волюційних змагань проти большевицької Москви. Впродовж цього дов-гого як на большевицькі відносини часу большевикам не вдалося нас розбити, знищити. Протягом цих років ми здобули великий досвід в організуванні і веденні боротьби в большевицьких умовах. Такого досвіду не має жодний теперішній протибольшевицький рух. Ми маємо передову програму боротьби, передову програму майбутнього ладу в нашій державі. Такої програми сьогодні також не має жодний з про-тибольшевицьких рухів. Це все забезпечуватиме нам авангардну роль в протибольшевицькій визвольній боротьбі і в майбутньому. Могутня революційна боротьба десятків народів, соток мільйонів поневолених і експлуатованих працюючих за новий політичний і суспільний лад на Сході Європи і Азії, за новий лад у світі, - і Україна на переді цієї революційної боротьби, і Україна в авангарді сил прогресу в їхній боротьбі проти большевицької реакції, у їхній боротьбі за пе-ремогу ідеалів волі народів і людини, у їхній боротьбі за перемогу

ідеалів соціальної справедливості, соціальної рівності, — ось перспективи майбутнього. Хіба ж ми можемо зрезигнувати з того, щоб здобути для України належне їй місце серед усіх інших? Хіба ж ми можемо зрезигнувати з того, щоб закріпити за українським кордоном славу найбільш волелюбного, найбільш революційного, найбільш прогресивного народу? Хіба ж ми можемо зрезигнувати з того, щоб кликати на боротьбу в ім'я наших високих ідей усіх, кого лише гнітить ярмо кремлівських поневолювачів та експлуататорів, хто лише здієний боротися? Ми, українські націоналісти-революціонери, з того зрезигнувати не можемо.

Під ударами революційної боротьби поневолених народів і експлуатованих працюючих мас не встоїться большевицька імперія. Вона впаде, щоб на Сході Європи і Азії зробити місце новому, справді народному, справді прогресивному ладові. На її руїнах, у своїх незалежних національних державах волелюбні народи почнуть будувати справді вільне, справді щасливе життя. На її руїнах здійснить свою найвищу політичну і соціальну мету — побудує свою самостійну соборну українську національну державу — і український народ.

II. С.

Ще перед опублікуванням цієї статті несподівано стало відомо, що ідилія між большевицькою Москвою і одним з її найбільш авансєваних та, як могло з'ясуватися, надійним агентом — Тітом скінчилася. Одверто імперіялістична, накабна політика большевицької Москви поставила в опозицію до себе навіть таких комуністів, як Тіто, Кардєль та других керівників югославських комуністів, поставила в опозицію до себе навіть агіти своєї агентури, як комуністична партія в Югославії в цілому. В таборі васалів большевицької Москви стався серйозний вилад. Крім поневолених народів та експлуатованих працюючих мас, проти большевицької Москви починають підійматися ретеперішні її вислужники. Починають хитатися і ті стовпи, що на них спирається вся міць большевицької імперії. Зрозуміло, що це тільки сприятиме успішному розгортанню визвольної боротьби українського народу, визвольної боротьби всіх поневолених народів, що це тільки прискіпує розвал большевицької тюрми народів. Крім цього, для нас українських революціонерів "ухил" Тіта показаний ще й в такому відношенні: якщо одверто імперіялістична політика большевицької Москви довела до опозиції і активного спротиву навіть урядах її агентури, то в оскільки більшій мірі вона мусять приводити до кристалізації революційної свідомості поневолених большевицькою Москвою народів та працюючих мас, в тому числі і свідомості про необхідність революційної визвольної боротьби проти московсько-большевицьких імперіялістів? Революційна, організована і в рамках одного спільного фронту координована боротьба поневолених большевицькою Москвою народів може стати дійсністю вже в недалекому майбутньому.

II. II.

Серпень, 1948 р.

З БОЛЬШЕВИЦЬКОЇ КОЛЕКТИВІЗАЦІЙНОЇ АКЦІЇ НА ЗАХІДНО-УКРАЇНСЬКИХ ЗЕМЛЯХ

Зайняті весь час боротьбою в українським визвольно-революційним рухом, большевицькі окупанти повели посилену колективізаційну акцію на Західно-Українських Землях /ЗУЗ/ щойно, властиво, в 1946-47 рр. Ця акція зразу стрінулася в якнайзв'язтішим спротивом усюго українського селянства так, що до половини 1947 р. большевикам удалося тут сколективізувати в загальному не більше, як 2-4% усіх селянських господарств.

В осени 1947 р., й особливо весною і літом 1948 р., колективізаційна акція на ЗУЗ стала загальною і прибрала дуже гострі форми.

Щоб здобути від селян заяви про вступ до колгоспів, большевицькі гнобителі-чиновники партії та адміністрації, органи мвд та мго вдаються до найрізномордніших та разом з тим найпідліших підступів та шахрайств, до найпідлішого шантажу, до найжорстокішого терору.

Одним із найбільш поширених "підготовчих" прийомів большевиків, що вони його застосовують, щоб змусити селян вступити до колгоспу, а обкладання одноосібників, а зокрема т.зв. куркулів, величезними, ніяк не можливими до виконання контингентами. Для ілюстрації того, кого большевицька адміністрація вважає за "куркулів", наведемо один приклад. На зауваження одного з голів сільради, що в його селі "куркулів" не має, відповідальний працівник адміністрації в м. Косів /Станіславівська обл./ подав йому таке визначене поняття "куркуль". "Ти нам покавай /як "куркулів"- прим. наша/ таких селян, що мають гарну хату, корову, лошака, вихід до дороги, мають по істи і вщо одягнутися". Як бачимо, для того, щоб понасти сьогодні в категорію куркулів не треба багато... Коли селянин обкладений непосильною нормою, не здасть назначеного йому контингенту, тоді він або йде на суд, на основі вироку якого йому дуже часто конфіскують майно і запроторюють на довгі роки на каторжні роботи, або, щоб рятуватися перед жорстоким вироком, мусить підписати заяву про вступ до колгоспу, часто ставати його "ініціатором". Щоб оминуть і першу, і другу перспективу, багато селян ЗУЗ відрікається свого майна, покидають свої хати і цезають з очей місцевої влади. Другим таким загально поширеним прийомом є шантаж усіх тих, які є на емведівському обліку з політичних причин усіх тих, що мають когось з ближчої чи дальшої рідні в підпіллі, у в'язниці, за кордоном, тих, що на них є якінебудь підозріння, дуже часто фіктивно, у співпраці з підпіллям, тих, що колинебудь впродовж свого життя брали участь в українському громадянському житті і в державному будівництві в 1918 чи 1941 рр. і т.п.

Часто жертвами большевицької "роз'яснювальної" акції в справі колгоспу стають і цілком припадкові селяни. Їм часто большевицькі чиновники "роз'яснюють" усі переваги колгоспного ладу, то означає шантажують, обманюють, тероризують, - впродовж кількох місяців.

Большевицькі обманщики також дуже часто в селян, головним чином, менше вироблених, стараються здобути заяви про вступ до колгоспу підступом. Дають їм підписувати, нпр, різні, цілком іншого характеру квитанції, /за вивізку дров з лісу, за зданий контингент/ різні господарські списки, заяви про те, що даний селянин приїде на мітинг, тощо, і в той же час, хитро маскуючи, підсувають заяви до підпису про вступ до колгоспу. Часто така заява буває під всякими квитанціями, під калькою, крізь яку відбивається підпис селянина.

В багатьох селах большевики творять колгоспи в приїзних із східних областей голодуючих і з всякого насланого російського і партійного елемента.

Коли ж, як це звичайно діється, всі такі "безкровні" способи не

дають більшовикам бажаних результатів, тоді всю справу перебирають опричники мвд, які стараються здобути заяви про вступ до колгоспу своїми "методами": побоями, арештуванням, найжахливішими звірствами.

Практично колективізаційна акція виглядає так. Райцентр висилає в село колективізаційну "бригаду", складену з озброєних чиновників партії та адміністрації, з офіцерів мвд-мгб та рядових еміведистів, які "працюють" над окремими селами цілими тижнями, а то й місяцями. Большевицькі опричники доти шаптажують, тероризують, шахрують, арештовують, б'ють і тортурують селян даної місцевості, доки їм не вдасться заломити хоч би кількох селян, від яких вони зараз видирають заяви про вступ до колгоспу. Після цього большевицькі грабіжники забирають від цих селян їх господарський реманент, худобу, збіжжя, насильно, не зважаючи на найзавзятіші протести вибирають з поміж них голову колгоспу, бригадирів і т.п. Такий колгосп готовий. Під колгосп забирають в селі найкращі будинки, викидають з них їх власників, найчастіше неколгоспників, відмірюють найкращу землю, також загальноселянську, а не лише власну колгоспників, забирають до колгоспу в усіх селян зваряддя, худобу, збіжжя на посів. На колгоспні роботи жнуть також не тільки нових колгоспників, але дуже часто всіх селян поголовно. Новостворені колгоспи часто охороняють групи мвд або ча, "стрибки", групи збройного вислужницького та насланого елемента.

Насильнок колективізаційною акцією на ЗУЗ, як і раніше в усьому Советському Союзі, большевицькі імперіялісти переслідують у першу чергу політичну мету. Їм йдеться про те, щоб підірвали економічну силу селянства і знищивши шляхом колективізації його економічну незалежність, взяти його таким чином якнайміцніше в свої руки і цілком собі його підкорити. В сьогоднішніх умовах Західної України большевики шляхом колективізації хочуть також якнайміцніше вдарити по західно-українському селянству, як основній базі українського визвольного-революційного руху - ось першочергова мета сьогоднішньої большевицької колективізаційної акції на ЗУЗ. Та тут большевицьким імперіялістам прийдеється перерахуватися.

Західно-українське селянство, добре розуміючи, що в большевицьких колгоспах чекає його тільки голод і нужда, та керуючись інтересами української визвольного-революційної боротьби, зустріло большевицьку колективізаційну акцію загальним і якнайрішучішим спротивом. В теперішній момент боротьба проти колгоспів стала одним з основних ділянок протибольшевицької боротьби на ЗУЗ. Селяни бойкотують колгоспні мітинги, зривають їх, всіляко демонструють проти колгоспів, цілими селами втікають під час колгоспних акцій у ліси, заховуються в різних сховках. Не підписують заяв вступу в колгосп не тільки під шаптажом, будучи арештованими, але й під безпосереднім терором, під найсильнішими побиттями. Селяни часто камінням, а то й зброєю, проганяють із сіл большевицьких агітаторів знищують їх, не дозволяють заоривати свої поля, руйнують свіжостворені колгоспи, знищують "колгоспний актив".

Селянство в його протиколгоспній боротьбі підтримує і ним керує українське революційне підпілля. ОУН і УПА ведуть широку протиколгоспну пропаганду листівками, закликами, безпосередніми розмовами мітингами. ОУН і УПА інструують селян про способи протиколгоспного спротиву, про саботаж у створених уже колгоспах. Відділи УПА і бойівки ОУН безперервно проводять акції нищення колгоспів, колгоспного реманенту, ліквідують якнайактивніших організаторів колгоспів в-поміж большевицьких окупантів та вислужницького елемента. До цього ОУН і УПА провели свої бойові і ліквідаційні акції у близько 50% новостворених колгоспів. Без підтримки революційного підпілля такий спротив західно-українських селян большевицькій колективіза-

ційній акції, як його сьогодні спостерігаємо, був би неможливий.

Не зважаючи на величезний натиск, большевицька колективізаційна акція донині не дала большевикам більших результатів. Сколективізуємо ще тільки дуже незначну кількість селянських господарств, при чому всі новостворені колгоспи - це, з господарського і організаційного погляду дуже мізерні підприємства. Їх безперервно підривають і рувають саботаж та ліквідаційні акції українського селянства та підпілля.

Боротьба за колгосп з боку большевицьких гнобителів та боротьба проти колгоспів з боку західно-українського селянства підтримуваного й керованого революційним підпіллям, - тривають. Кожен день приносить пораз нові факти, як з одного боку, найжорстокішого большевицького терору, так, з другого боку - найзавазтішого спротиву проти колгоспів західно-українських селянських мас, підтримуваних і керованих революційним підпіллям.

Ми подаємо кілька картин з большевицької колективізаційної акції на ЗУЗ.

29.IX. 1946 р. в с. Глинна /р-н Козова, Тернопільська обл./ большевики з р-ну наповнили льохи деяких мурованих дугинків біля сільради водою і туди вкидали селян за те, що вони не хотіли підписувати заяв вступу в колгосп. Селян у воді тримали доти, доки котрий з них не згодився "добровільно" вписатись у колгосп. Для охорони таким чином створеного колгоспу в місця призначено 12 озброєних посінаків.

Зимок 1947 р., в с. Ковалівка /р-н Яблонів, Станіславівська обл./ в большевицькому колгоспі згинуло з голоду 4-ох колгоспників.

6.III. 1947 р., в с. Лука Велика /р-н Макулиніці, Терноп. обл./ заїхали нач. р-му Г. Суслонко та III-ий секретар райнарткому Фльорко з бандою 30 енкаведистів з метою заложити в цьому селі колгосп. Вся ця зброя впродовж двох тижнів без перерви проводила в селі основні ревізії і розшуки, зриваючи в хатах долівки, розвалюючи поодинокі стіни, все руйнуючи і демолуючи, арештовуючи та шантажуючи селян, щоб цим способом примусити вступити в колгосп. Вкінці, одного дня емведівські опричники арештували 60 селян та сказали їм: "Якщо підпишете заяву, то пустимо на світ, а, якщо ні, - не вийдете більше з тюрми". "Ми знаємо, хто ви такі, ви всі бандерівці". "Ми на вас маємо досить компрометуючих матеріалів". На адресу селян полявся цілий потік грозьб. На всі ці грозьби з гурту селян піднявся один господар і сказав: "Сибір для нас сьогодні вже не страшний. Ми волюємо смерть, чим колгосп, волюємо смерть, чим життя у неволі". Слова господаря підняли всі арештовані. Вони почали кричати: "Бандити чому мучите нас? Ми не підемо в колгоспне ярмо: Ми не боїмося Сибіру!". Чуючи оклики із сільради, седи збіглася ціла юрба селян, передусім жінок, збіглися в камінням у руках юнаки-підростки. Вони почали підносити протибольшевицькі оклики та намагались скопити в свої руки емведистів, організаторів колгоспу. Емведисти покинули арештованих та прикладами автоматів почали оборонятись перед камінням та кулаками демонструючих. Вони мусіли втікати в села. Колгосп в с. Лука Велика не заложали.

25.III. 1947 р. в сс. Загір'я і Гарбузів /р-н Залізці, Терноп. обл./ місцеві селяни повісили активного організатора колгоспу Мельника, а також активного організатора колгоспу і емведівського доповідача Балтаровича.

В м. квітні 1947 р. в с. Великі Лучки /округа Мукачів, Закарпатська обл./ на селянське поле приїхали большевицькі трактори обрати поле під колгосп. Побачивши це, селяни обкидали трактористів камінням і примусили їх залишити поле. На другий день ці самі трактористи приїхали вже під охороною міліції. Селяни з колами і камінням кинулись на міліцію і примусили її тікати. Цього вечора спалено

хати і всі господарські забудування 4-ом сталінським виступникам - "ініціаторам" колгоспу в цьому селі. Подібне було в с. Лова /округа Іршава/ і в с. Горінчево /округа Хуст/.

13.V. 1947 р. в с. Дунів /р-н Заліщики, Терноп. обл./ заїхали секретар райкому партії Зіненко, голова райвиконкому Шавленко, голова райвемвідділу Шевченко, нач. мѳб Запорожець, лейт. мѳб Івашенко і Амурко та 40 озброєних еMBEDИСТІВ. Вони вігнали людей до "клубу" на мітинг в справі організації колгоспу. Тут намовляли селян "по-доброму" вписатись до колгоспу, бо, інакше, як казав Шевченко, "полетється кров". Селяни, почувши про колгосп, почали розпихати еMBEDИВСЬКІ СТІЙКИ та мітингове приміщення опорожнилось. За ними в грубих вигуках пустились еMBEDИСТИ та прикладами крісів знову зганяли селян до "клубу". Після мітингу Шевченко викликав селянина Присяжника Івана та казав йому підписати заяву вступу в колгосп. Коли селянин відмовився, Шевченко вкинув його до сусідньої кімнати, де вже ждали опричників мѳд. Вони напали на нього за зв'язок з українським підпіллям та почали залякувати вивозом на Сибір, судом. Коли погрози не помогли, кілька еMBEDИСТІВ почали його бити по обличчі і всьому тілі. Вкінці дали йому в одну руку олівець та підсунули заяву до підпису, а другу руку доти притискали до еMBEDИСТІВ, доки згаданий селянин не підписав заяву. Подібним способом примушували підписувати заяву про вступ до колгоспу і інших селян.

26.VI. 1947 р. в с. Божа Воля /р-н Краковець, Львівська обл./ мѳд арештувало селян Мрудзя Івана, Галайка Степана, Твердохліба Степана, Свистовича Гриця, дудич Целагію, Палчак Катерину, Хмут Теодозію /чеса/. Їх усіх тримали 7 днів у районній в'язниці, де по-звірськи їх били, примушуючи підписати заяву вступу в колгосп.

В м. серпні 1947 р. в с. Струтин Нижній /р-н Рожнітів, Станисл. обл./ еMBEDИВСЬКІ КОЛГОСПНІ "аГІТАТОРИ" під керівництвом секретаря райпарткому Кравчука, щоб покарати за відмову вписатись у колгосп, забрали у селян Кізілова Федора і дідохи Степана - корови, в селян Думинки Василя і Луціва Миколи - все рухоме майно і поле, селянам Дігосі Степанові, Луцівові Михайлові і Орончукові Федорові "присудили" кару по 5 тисяч руб., селянам Вабієві Василеві, Мельникові Павлові і Марії Анні наказали покинути свої хати, які повинні перейти на власність колгоспу, або, коли хочуть цього оминати самим вписатись в колгосп.

В м. серпні 1947 р. в с. Головинці /р-н Корець, Рівенська обл./ большевицькі "аГІТАТОРИ" за колгоспи разом з бандою еMBEDИСТІВ вдень улаштували мітинги на які прикладами крісів зганяли людей, а ночами ходили від хати до хати і тут всілякими переслідуваннями і знущаннями примушували селян вписатись в колгосп. Одного місцевого хлопця - "стрибка", який не хотів підписати заяву, так по-звірське збили, що другого дня ранком його цілого скривавленого у важкому стані повезла рідня в район до лічниці.

В м. серпні 1947 р. в с. дубенка /р-н Коронець, Терноп. обл./ селянам Залесікому С. і Яценкові І. большевики наклали по 16 ц. контингенту збіжжя. Коли вони це здали, їм наклали ще по 8 ц. Коли вони і це здали їм наклали знов по 8 ц. Коли селяни цього вже не могли здати, секретар райпарткому Криворот сказав їм: "Або будете засуджені по кільканадцять років важкої праці, або підпишіть заяву вступу до колгоспу".

Літом 1947 р. в с. давгополе і Барш /р-н Бучач, Терноп. обл./, де вже було створено сталінські колгоспи, скрізь на колгоспних полях побудовано вежі, на яких весь день сиділи озброєні еMBEDИВСЬКІ зорці, які пильнували, щоб загнані силою в колгосп селяни не зрізували колосків, не падали збіжжя. Крім цього, на полях постійно вештались групи від 7-10 озброєних еMBEDИСТІВ.

14.IX. 1947 р. в с. Мабокрики /г-н Козин, Рівен. обл./ І-ший се-

кретар райкому партії Ларченко з 5-ма еMBEDИСТАМИ закликав по-о-ному в сільраду деяких селян та списував нібито їх господарським ремамент. ШІВІШЕ КОМУ СКАЗАВ ПІДПИСАТИ ЦЕЙ АКТ, БУЦІМТО ДЛЯ того щоб ствердити, що в них дійсно знаходяться списані речі. Ніс ля викінчення своєї роботи Харченко оголосив, що всі викликувані селяни "добровільно" підписали зобор'язання взяти увесь госно ар-ський ремамент до колгоспу.

20.IX.1947 р. в с. Горуцьке /р-н Медичнічі, Дрогобицької обл. до селянина дудича Федора приїшли два еMBEDИСТИ в місцевого гарні-зону і вабрали його до сільради, ввійшовши в сільраду, дудич почув з другої кімнати людські волю і грубу московську лайку. Звідти ви-йшов уновновачий райкому партії Поліщук і сказав до дудича: "Ти знаєш дудича Федора? Він молодий, те витримає, а ти старий здох-неш у наших руках, підпиши добровільно заяву в колгосп, то не бу-демо тебе бити". Коли дудич відмовився, його вкинули до погребу, де він мав "пів години надуматись". По пів години його ввели в кім-нату, де вже сидів еMBEDИСТ Катаєв. На вступі Катаєв заявив, що дудич "добровільно" підписав заяву вступу до колгоспу, бо "кому жаль бити такого старого", дудич не згодився. Тоді на нього кинулись 2 еMBEDИСТИ, які почали його бити куки погало так, що дудич втратив притомність і впав на долівку. Його відліляли поков і знову погали з погреб "надуматись". Так по пів години дудича кликали до Катаєва були, відліляли поков і відвели до погреб "надумуватись". Після достого разу його півпритомного, кинули до одної кімнати в сільра-ді на купу тіл інших збитих, непритомних селян. Тут дудич знову утра-тив притомність. Ранком до кімнати ввійшов ІІ-ий секретар райкому партії Колбаса і, вбавуючи на нього, крикнув: "Готуєш!". Двох еMBEDИ-стів ввали дудича за плечі і вкинули на подвір'я. На третій день до нього пришов голова сільради, Гриньків і повідомив його, що він а членом колгоспу, хоч дудич, не зважаючи на всі тортури, згаданої вважи не підписав.

В цій самій групі катованих селян в. Горуцька втраховився також селянин Вірт Василь. Св як виглядав його "вниш" до колгоспу. До Вірта приїшли два опричники над опівночі 28.IX. Коли він увійшов у сільраду побачив ще інших селян, а між ними - Дуця Івана та Під-дужного Федора. З сусідньої кімнати було чути стогін битой людини і рясну лайку. З цієї кімнати почувся голос: "Піддужний, входи!". Ввійшли Піддужний, ввійшов і різномасно в кімнати ввійшов ввесь окрі-равлений Дуць Іван. За хвилину в кімнати було чути крики большевиків і стогін катованої людини. Вірта покликали шостим. В кімнати він побачив другого секретаря райкому партії Колбасу, каславого пар-тіїця Поліщука та двох цивільних незнамих йому большевиків. Колбаса почав налягати, щоб Вірт вписався в колгосп, коли ж Вірт не погод-жувався, Колбаса показав на двох цивільних і погрозив: "В такому разі запізнаєся в цими товаришами". По цих словах Колбаса і Полі-щук покинули кімнату. Обидва цивільні большевики кинулись до Вірта розцягнули його до гола і почали бити наганями по ребрах і животі, так що він повалився на землю, а в битих рап почала текти кров. Ле-маного Вірта большевики взяли на руки і вкинули до другої кімнати, де вже лежав збитий Піддужний. По пів години його знову закликали і, б'ючи наганями штали: "Підпишеш заяву?" Вірт говорив: "Ні!". По якомусь часі в кімнату ввійшли Колбаса і Поліщук і знову казали підписувати заяву в колгосп. Вірт почав відмовлятися, що в нього збита рука і він хоч би хотів підписати, то не може. Тоді Поліщук силою вхнув в руку Вірта ручку, вхопив його сильно за руку та по-пів його рукою по папері, і, сміючись, закричав: "Підписав!". Тоді взяв Вірта за плечі і вишав за двері, аж знеможений Вірт пова-лився на землю.

5.X.1947 р. в с. Бокійма /р-н Радивилів, тепер Червоноармійськ, Рівн. обл. / 20 озброєних еMBEDИСТІВ силою зігнали на мітинг со-

лян. Тут їм вважали підписувати заяви вступу до колгоспу. Коли селяни не хотіли підписувати, тоді емведисти зарядили голосування. "Хто проти колгоспу". Вачучи грізну поставу збройних емведистських опричників, ніхто з селян не підважився відверто заявити, що він а проти колгоспу. Тоді емведисти оголосили, що "в такому разі всі селяни а ва колгоспом" і, що колгосп в їхньому селі - вже оснований. Обурені селяни почали протестувати і не зважаючи на перешкоди емведистів, почали мітингове приміщення. Залишились самі емведисти, які тут же "вибрали" правління колгоспу.

в м. жовтні 1947 р. в с. Вербиця /р-н Ходорів, Дрогоб. обл./ за спротив колективізаційній акції більшовики вивезли зі села 11 родин та розстріляли молодого хлопця Лесіва Степана.

Зимю 1948 р. більшовики заснували колгосп на передмісті райцентру Букачівці /Станисл. обл./ - Слободі. Члени цього колгоспу в м. березні 1948 р. було їх 32/ - це розконспіровані агенти мвд, що повтімали в різних сід перед народним гнівом і голодуючі із східних областей, які зимою приїхали туди за хлібом. Тому, що всі ці члени колгоспу не мали ані землі, ані господарського знаряддя, ані худоби, більшовики дорогою конфіскації забрали без розбору всю найкращу землю, що належала до селян - одноосібників цього села та пограбували худобу, реманент, будинки і інше майно селян вивезених у м. жовтні 1947 р. на Сибір.

Зимю 1948 р. більшовики заклали колгосп в с. Лопушча /р-н Вібрка, Львів. обл./ . Делорськими побиттями вони отримали від селян 6 заяв. Крім знущань, до отримання цих заяв доповіг їм підступ: більшовики дали знаряддям селянам до підписування список їхнього майна. Під списком знаходилась заява вступу в колгосп, на якій підпис селянина поребівся крізь уміщену під списком кальку. Колгосп приміщено на господарстві вивезеної на Сибір родини. Районна газета змістя опублікувала, що в колгосп в с. Лопушча вписалося 22 родини

15.ІУ. 1948 р. в с. Ляцька Воля /р-н Мостиська, Дрогоб. обл. покінчив самогубством голова свіжоствореного більшовиками колгоспу Віл не міг довше терпіти докору рідні та бойкоту селян за те, що став головою колгоспу.

в с. Вибло /р-н Нижанковичі, Дрогоб. обл./ більшовики намагались за всяку ціну заложити колгосп в продовж усього 1947 р. З цієї метою вони щораз влаштували в цьому селі мітинги, силою заганнячи на них селян та агітацією, гровьбами і шантажем намагались змусити селян підписати заяву вступу в колгосп. Часто вживали прямих шахрайств. Нпр., 27.УІ. 1947 р. після мітингу І-ий секретар райкому партії Сердюк запропонував присутнім селянам підписати заяви вступу в колгосп. Коли ж ніхто на це не погодився, Сердюк сказав, що коли селяни не хочуть кінці це підписувати заяв, то хай вони тільки підпишуть зобов'язання, що прийдуть на наступний мітинг у справі організації колгоспу.

Щоб позбутися нахабного агітатора, не преглядаючись таке нібито зобов'язання підписали дві жінки. Зразу зорієнтувавшись про підступ, вони почали протестувати; всі присутні почали підносити проти більшевицькі оклики та поминули мітингове приміщення. Щоб зломити протиколгоспний спротив селян, у м. грудні 1947 р. в с. Вибло закватуриували бригада з 15 більшовиків - ІІ-ий секретар райкому партії Петренко та озброєні емведисти, яких район зобов'язав заложити в цьому селі колгосп. Вони з початку влаштували пропагандивні мітинги, а рівночасно пильно збивали "компромітуючі" матеріяли на різних селян. Пізніше безперервно вдень і вночі ходили по хатах та вібраними "матеріялами" шантажували намічені жертви. Часто силою заганняли селян до сільради та, коли вони не хотіли підписувати заяв, били їх та вкидали до льохів, де мучили їх холодом та голодом. дейроща Осипа, який мимо довгого сидження в льоху таки не жу-

ті підписали заяви, прив'язали шнурком за полеві органи і так довго волочили по долівці, аж доки він не погодився вписатися до колгоспу. В подібний спосіб тортували інших селян, кандидатів у колгоспники. Погрози Сибіром, шантаж, терор і тортури зробили своє. 21.XII. 1947 р. большевики мали 40 зав'язу, і на окремих зборах "колгоспників" Петренко вже навіть прочитав правління свіжо-основаного колгоспу "ім. Молотова". Намічене в смиску правління ніхто в колгоспників не вибирав та й самі колгоспники всіма силами почали відмовлятися від накинених їм функцій. "Юлова" колгоспу - Назарита Петро два тижні скривався, щоб тільки не сповістити своїх нових обов'язків. Щойно коли його арештовано, він, загрозений тормою погодився очолити колгосп. Подібно, як голова колгоспу поставились до новоствореного колгоспу і всі нові колгоспники. Вони всіма способами саботували всі зарядження у зв'язку з організацією колгоспу. Вкінці 29.I. 1948 р. всі колгоспні забудування, реманент, насіння, збіжжя, документи знищили повстанці. Коли ж большевики знову дещо загосподарили цей колгосп, 29.III. 1948 р. повстанці знищили його вдруге. На весну колгоспники і всі інші силою гнали на колгоспне поле, селяни-одноосібники провели цілковитий саботаж усіх колгоспних робіт. 2.IV. для гонення колгоспників до праці на полі, в село заїхав окремий гарнізон мвд в силі 15 чоловік, під ком. Сидоренка. озброєні 4-ма кулеметами і крісами. Нпр., 5.IV. гарнізонники силою гонили селян на колгоспне поле. Коли селянин Блідий Василь ставив сильний опір, його до крові збили і під крісом завели на поле, де він під вартою мусів розсівати на полі томасину. Три інші селяни, яких вдалося емведистам зловити цього дня, також працювали на полі під озброєною вартою. Всі інші селяни, порозбігались по інших селах та всіляко позаховувались. Подібним способом преждидили роботи на колгоспній ріллі впродовж всієї весни: щоденно озброєні посіпаки гнали на колгоспний лан селян прикладами крісів, щодня селяни втікали і ставили всілякий спротив, щодня працювали на ріллі під озброєною вартою. Ось картина в 19.IV. 1948 р. Емведисти ловили по селі людей до праці в колгоспі. Вони опіймали хлопця Романишина Івана, який перед ними втікав і важке його побити. Пізніше побачили селянина Савелю Михайла, що орав свою ріллю / одноосібник кинулись на нього та казали йому йти орати своїми кінсьми до колгоспу. Коли він відмовився, звалили його на землю, заложили на ший ремінь та почали волікти до колгоспу. Господареві почала ллятися устами і носом кров. Тоді його завели в сільраду до арешту Другого дня примусили сіяти в колгоспі овес. 15 інших селян, зловлених цього дня, між ними 3 важко побиті, працювали на колгоспному полі знову під конвоєм.

21.IV. 1948 р. в с. Ялинська /р-н Жидачів, двогоб. об./ прийшла бригада по організації колгоспу в числі 21 чоловік в нач. венкомату майором Голенком. В числі комісії були також уповноважені мвд на село Голод, представники з області, емведисти. Коли населення побачило всю цю зграю кинулось втікати в сусідні села і поля. Емведистам вдалося зловити на колгоспний мітинг усього 20 селян, яких з місця взяли під ключ. Після мітингу, ввечері, їх по-одному викликали перед большевицьких чинув і пропонували підписати заяву вступити в колгосп. Коли ж арештовані відмовлялись, на них кидались емведисти і побивали до неприємності. Рівночасно силою впихали в руку олівець та, схопивши арештованого за руку намагались зробити цієї рукою на задалегідь приготованій для кожно о заяві хоч би найменший знак, що рахувалось за підпис даного селянина. Із усіх 20 важкопобитих селян, найважче побити селян Здирка Йосифа і Комарницького Станіслава. Слід зазначити, що підчас всіх цих знущань під сільрадою чекали жінки, діти катованих, які увесь час коли було чути з середини лоскіт ударів і стогін катованих підносили гострі

протибольшевицькі оклики, силою намагались вдертись до приміщення сільради і розправитись з катями. До середини сільради ввесь час було чути оклики: "Кати - комуністи, за що мордеєте?", "вабирай - тесь геть окупанти!", "ми колгоспу не хочемо, до колгоспу не ідемо!", "зłodії, грабіжники, бандити!" іт.д. Обурення вібраних досягнуло свого вершка, коли зі сільради випхали непришого, вбитого Здирка Мосипа. Вібрані жінки кинулись у бік сільради, кидались на енкаведистів і спускали їх у глибокі калюжі болота, що були біля сільради. Енкаведисти, оборонючись прикладами автоматів та голосно кленучи падали в болото, жінки кричали і намагались вивести із сільради арештованих. Кільком арештованим у замішанні вдалося втечи, ані один з катованих селян заяви вступу в колгосп не підписав.

-----000

ПІДПІЛЬНІ ВИДАННЯ НА УКРАЇНСЬКИХ ЗЕМЛЯХ,
ПІД МОСКОВСЬКО-БОЛЬШЕВИЦЬКОЮ ОКУПАЦІЄЮ

Неповний перелік видань 1947 р. і ще не заріксованих 1946 р.

Ц Е Н Т Р А Л Ь Н І В И Д А Н Н Я

Пресові видання

"САМОСТІЙНІСТЬ" - орган УГВР, 1946 р., Ч. I. Зміст: До Українського Народу під московсько-большевицькою окупацією - звернення; Впали в боротьбі за Самостійну Україну; Постанови УГВР; Ганьба ХХ-го сторіччя; О. Гончарук: Українська Повстанча Армія - носій ідей визволення і дружби народів; О. Горновий: Про свободу преси в СРСР; На Українських Землях - інформаційний матеріал в другій половині 1946 р.

"ІДЕЯ І ЧИН" - видає Провід ОУН, 1946 р., Ч. IО. Зміст: Повідомлення про смерть члена Проводу ОУН Дмитра Майвського - Тараса та члена Проводу ОУН і Шефа Головного Штабу УПА ген. Дмитра Грицяя - Пересийноса; Постанови Конференції Проводу ОУН, що відбулася в м. червні 1946 р.; Статті: П. Полтава: Елементи революційности українського націоналізму; У. Кужіль: Науковість діалектичного матеріалізму; О. Горновий: Шовіністичне запаморочення та русифікаційна гарячка сталінських імперіалістів; Вістки з Українських Земель; Підпільні видання на Українських Землях за час від червня до грудня 1946 р.

Б Р О Ш У Р И

П.П о л т а в а : Концепція Самостійної України та основна тенденція політичного розвитку сучасного світу;
 О.Г о р н о в и й: На большевицькому ідеологічному фронті;
 У.К у ж і л ь : Чи большевики ведуть до комунізму;
 О.Г о р н о в и й: Новий наступ сталінських вельмож на колгоспників;
 П.П о л т а в а : Передпосилки поширення нашого руху в умовах большевицького СРСР.

Л И С Т І В К И

до Українського Народу від московсько-більшовицькою окупацією, втернення УГВР.

Народу України, передвиборча листівка у зв'язку з виборами до Верховної ради УРСР 9.II. 1947 р.

Українська Молодь /до східно-української молоді./

Українські Юнаки і Дівчата! /до молоді вимушеної на Донбас./

Брати Голодуючі! /дві редакції./

Українські Робітники, Інтелігенція /до робітників та інтелігентів із східних областей./

до насильно вимушуваних на Сибір і на каторжні роботи!

Селяни Західної України! /Проти колективізації./

Організаторам, членам ініціативних груп і правління колгоспів! /Проти колективізації./

до офіцерів і командирів спеціальних м'д, призначених до боротьби в українським визвольно-революційним рухом! /Українською та російською мовами./

Відкритий лист до всіх волюбних народів нова межами ССРСР.

В И Д А Н Н Я Т Е Р Е Н О В И Х К Л І Т И Н

Пресові видання

"ПРОПАГАНДИСТ"

- Ч.6. Теоретично-навчальний журнал для кадрів, видає Осередок Пропаганди ОУН КК
Зміст: Статті - від соціалізму до комунізму; Советська наука сьогодні; Про новітні відкриття в сучасній фізиці

"ІНФОРМАТОР"

- Ч.1,2. Інформаційний журнал про життя і боротьбу українського народу на Північно-Західних Українських Землях/ПЗУЗ - Волинь та Полісся/, видає ОУН на ПЗУЗ.

"ШЛЯХ ПЕРЕМОГИ"

- Ч.17. масова газета, видає УПА - "Говерля!"

"УКРАЇНСЬКИЙ РОБІТНИК"

- Ч.5. Газета для робітників, видає ОУН КК.

"НА ЧАТАХ"

- Ч.1.2. Журнал для молоді, видає ОУН ЛК.

"НА ЗМІНУ"

- Ч.5. Журнал для молоді, видає ОУН КК.

БРОШУРИ, ОКРЕМІ СТАТТІ

У. Кухінь

- Большевики і національне питання;

Я. Сухінь

- Позиції революційну шільність;

Р. Мох

- Наша боротьба;

М. Сташко

- Процес денационалізації України;

І. Лемко

- Шевченко - апостол незалежності України;

В. Радич

- Світ проти більшовизму;

- В. Коса
Трипільський
- Популяційна політика большевиків в Україні;
  - Большевики у своїх власних словах;
  - Мир чи війна;
  - Революційна боротьба на СУЗ після 1920 р.;
  - Лизвольна боротьба Мазепа та Орлика;
  - Український народ в боротьбі в російській імперіалізмом;
  - Тарас Шевченко проти Москви;
  - Історія Українсько-Національної Револуції /шкід/;
- О. К.
- Боротьба за хліб;
  - Каганович знову в Україні.

Листівки, Одиночки

- Селяни Західних областей України, видання КК /проти колективізації/;
- Лист ко господарів в над Дніпра до селян Західної України, КК /проти колективізації/;
- Українські селяни, КК /в справі ко ективного обмолоту/;
- Геть сталінські колгоспи, ПЗУЗ /квітень, 1947 р./;
- до українців - переселенців в Чехії, ПЗУЗ /лютий, 1947 р./;
- Вратам - українцям із східних областей України від українських до-станцій, ПЗУЗ /березень, 1947 р./;
- Українці - інваліди і бувші учасники т. зв. вітчизняної війни, ПЗУЗ
- до всіх студентів України, ПК;
- Українці ПК /противиборча, грудень, 1946 р./;
- Українці, ПК /противиборча, січень, 1947 р./;
- Брати - червоноармійці, КК - Буков.;
- Українська молодь міст і сіл, ПЗУЗ;
- до учасників і родин "істребітельних батальйонів", ПК;
- Хто ми, за що боремося та чому боремося в московськими большевиками, ПК;
- Комсомольці і ті, кого в комсомол втягають, ПК;
- "Стрибки", комсомольці, сексоти, провокатори, допошки та всі ті, що ними можете стати, ПК;
- Голодні громадяни ССРСР, ПК;
- 30 літ большевицької влади в Україні, ПЗУЗ;
- до голодуючих, ПЗУЗ;
- Голодуючі України, ПЗУЗ;
- Односторонка УНА "Чорний ліс", КК-22 /червень, 1947 р./.

НЕДІЛЬНІ ВИДАННЯ НА УКРАЇНСЬКИХ ЗЕМЛЯХ
за т. зв. ЛІНІЮ КЕРЗОНА

Неповний перелік видань другої половини 1946 р. та 1947 р.

ПРЕСОВІ ВИДАННЯ

- "ЦЕРЕМОГА" - масова газета;
"Лісовик" - сатиристично-гумористична газета;
"ІНФОРМАТИВНІ ВІСТІ".

ВРОШУРКИ

- Чи атомна бомба прятє Англію? /Відповідь Черчіллеві на його
тонську промову./ - українською, польською, англійською та фран-
цькою мовами;
Упир фашизму - англійською та французькою мовами;
Новітні варвари - українською, польською та англійською мовами;
Польсько-українські взаємини - англійською мовою;
Голодова катастрофа в Україні /про голод в Україні 1946-47 рр./ -
українською та англійською мовами;
Вибери в УРСР /про "вибори" 10.11. 1946 р./ - українською та ан-
глійською мовами;

ЛІСТІВКИ

- До чеського і словацького народів - українською, польською, англій-
ською, чеською та словацькою мовами.